

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1806/2021
23.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Сладић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Богдановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2026/20 од 14.12.2020. године, у седници одржаној 23.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2026/20 од 14.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2026/20 од 14.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П 1673/12 од 11.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати и то: на име накнаде материјалне штете ради санирања влаге износ од 245.949,99 динара и на име накнаде материјалне штете по основу оштећења оградe и израде нове износ од 88.200,00 динара и на име накнаде нематеријалне штете као последица умањених животних активности и претрпљених душевних болова износ од 45.000,00 динара, све са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од 06.01.2016. године па до исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2026/20 од 14.12.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, да тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, нити у ревизији указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, на основу чега овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 22.08.2012. године, а поднеском од 25.04.2016. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 379.149,99 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 379.149,99 динара је противвредност 3.084,80 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 122,9090 динара).

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић